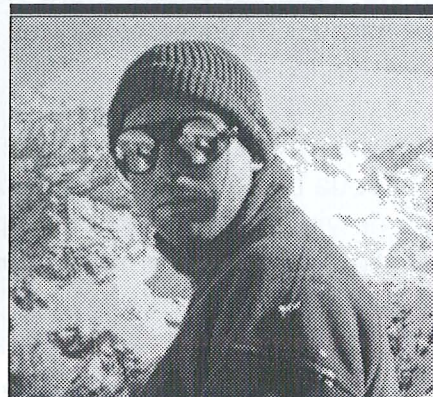
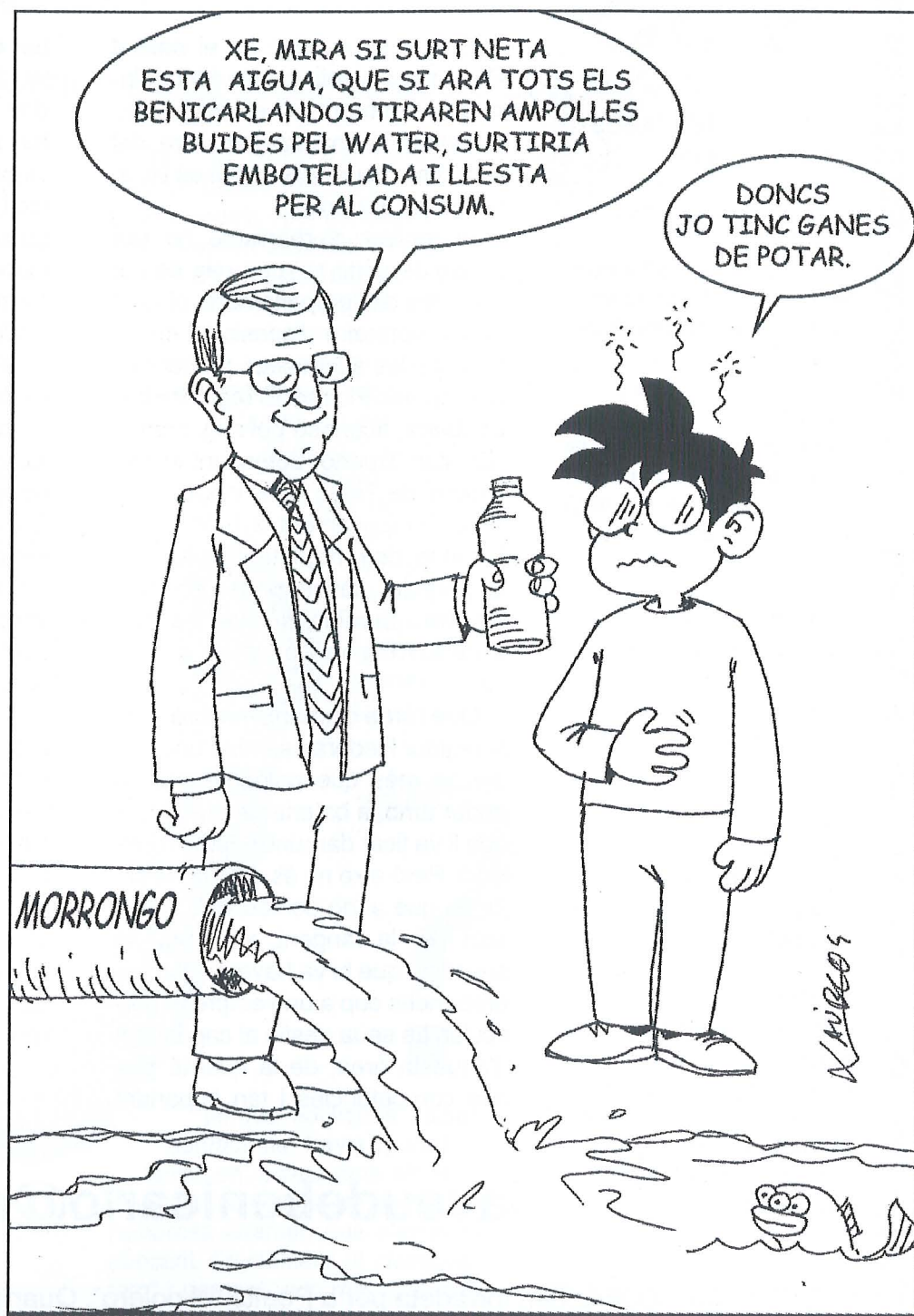

COMPAREIXENÇA: Redorat explica a l'oposició el seu urbanisme en un ple molt surrealista

Entrevista a David Ferrer després de fer el cim al Shishapagma

L'oposició demana una moció de confiança i la dimissió de Redorat

453

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

EDITORIAL

La política local s'ha convertit en un desconcert surrealista amb una imatge patètica.

EL TEMA

Per primera vegada en la història de l'actual democràcia compareix un regidor per justificar la seua gestió

SENYORA GARCIA

Carta del lector que analitza amb profusitat els continguts de la darrera Veu de Benicarló publicada

POLÍTICA

El portaveu i cap del PSOE rept a Mundo a que presente una moció de confiança

ESPORTS

El Benicarló FS torna a perdre davant el Mòstoles (4-1). Aquesta setmana juga a casa i el partit es podrà seguir per La 2 de Televisió Espanyola

Desfici

El que va succeir en el passat Ple i que apareix com a tema d'aquesta setmana en el nostre setmanari és, la mostra més clara, del desconcert surrealista que es viu al nostre consistori.

El regidor d'urbanisme no era capaç de sortir-se'n de cap de les maneres de l'empaitament al qual el va sotmetre l'oposició, en el tema de les suposades prebendes a l'empresa Floirac. El regidor Flos, s'esbarra, ficant-se pel mig, com el "Capitan Trueno, defensant el seu territori de l'atac dels infidels" i li torna l'empaitament a l'oposició, i l'alcalde, com no, intentant llevar-li la paraula, sense poder aconseguir-ho. Semblava una escena estreta d'una obra de teatre grotesca.

Que l'àrea d'urbanisme li ve gran al regidor Redorat, sembla una evidència més que palpable. No va poder amb la bateria de preguntes que li va ficar damunt la taula l'oposició. Però això no és el pitjor, el pitjor és que al no contestar, o sortir-se'n per la tangent, va donar la sensació que hi va haver veritables prebendes cap a una empresa particular. La seua gestió al capdavant d'aquesta àrea, de la qual té plenes competències i tan important

per el desenvolupament de la ciutat, no pot estar sota sospita cada dos per tres. Mundo, òbviament, ha estat llest al ficar una altra vegada una pantalla entre ell i el foc i, una altra vegada, a l'oposició, se li ha tornat a escórrer d'entre les mans, com una anguila, el veritable responsable del desfici urbanístic del nostre poble.

Si a això li afegim, també, la imatge patètica que van transmetre al carrer els acaloraments dialèctics del regidor Flos (que sembla no aprendre dels seus errors -torna "l'home del potet"-, desqualificant a tort i dret, per allò que ell ha estat fent rematadament malament) ens indica que potser ens trobem en un punt d'inflexió d'aquesta legislatura.

A partir d'ara, vist el que hem vist, s'haurà de veure fins on arriba la responsabilitat de tots els nostres polítics. És l'hora de demostrar que estan per a governar, per a treballar pel nostre poble, per a fer les coses ben fetes, ...és l'hora de demostrar que estan al nostre servei i no al del seus interessos particulars. Si no és així, no es mereixen el nostre respecte.

laveudebenicarlo@eresmas.com

CARXOFA: ben torradeta per a Pepito "el polero". Quan ha tocat, ha sigut el primer en arremangar-se i netejar, ha aguantat males olors i s'assabenta de tot el que passa pel Morrongo. El que no podem acceptar és que el sr. Paco Flos utilitze a Pepito en un ple per a guardar-se les espatlles.

PANISSOLA: per al cap del fems de la zona nord, Jaime Mundo i per a tots els alcaldes del pobles veïns, per la seua incapacitat de solucionar un problema tan greu com són els fems. Fa vora de vint anys que estem esperant l'abocador i encara estem igual que el primer dia. La nit de diumenge passat, a aquest poble, no podíem respirar.

Tercer grau a l'urbanisme local

En una compareixença sense precedents es demostra el descontrol

text REDACCIÓ

El Bloc per Benicarló ha destapat l'existència d'un escrit de la conselleria de Territori i Habitatge requerint al regidor d'Urbanisme, José Antonio Redorat, sobre les actuacions que ha portat a terme per a solucionar els abocaments que l'a

cabina de pintat de l'empresa Oremar estava realitzant al clavegueram públic i per consegüent, al mar. Guzmán desvetllava l'informe durant la compareixença del regidor d'Urbanisme davant el Ple municipal per a contestar les preguntes que li va plantejar el Bloc. El seu portaveu, José Luis Guzmán, va plantejar la qüestió a l'edil, al·legant que en data de 16 de març, la conselleria va requerir al regidor i li va donar un termini de 15 dies

ho sé". Les preguntes feien referència a temes tan variats com la concessió de llicències d'obra sense haver passat pels tràmits administratius corresponents i legals, la situació d'habitatges en sòl no urbanitzable o a expedients sancionadors paralitzats en el seu departament i sense resoldre.

Redorat va donar explicacions públicament en els casos en els quals coneixia la situació, com el reconeixement públic que va fer de l'existència d'obres que comencen sense tenir la llicència d'obres concedida pel consistori. "Des de sempre ha estat així", va explicar després d'afirmar que aquesta situació es produeix quan ja s'han pagat les taxes corresponents. Referent a l'existència d'expedients sense resoldre d'obres il·legals en sòl no urbanitzable, l'edil va al·legar que s'arxiven per a dur-les al Ple i que "s'ha fet de sempre", encara que no clarificava la pregunta. Guzmán li va recordar llavors amb noms i cognoms de veïns que han presentat denúncies davant el consistori per l'existència d'obres il·legals que afecten directament a les seves propietats "i encara no han estat contestats". Redorat es limitava a convidar a la resta de grups a buscar una solució per a aconseguir solucionar aquesta situació.

La compareixença continuava amb preguntes relatives a la solució de problemes urbanístics ocorreguts a Benicarló, com la de l'expedient sancionador d'unes naus construïdes en el polígon industrial El Collet. "L'expedient sancionador està paralitzat, però no s'han parat les obres" va denunciar Guzmán. L'edil d'Urbanisme va contestar que "el tema ho duu personalment l'alcalde, que vindrà a la pròxima comissió d'Urbanisme per a explicar-nos com està aquest assumpte".

"perquè notifiqués quines actuacions havia portat a terme en relació amb els residus de la cabina de pintat de l'empresa Oremar, que s'estaven abocant directament al clavegueram" i per tant, a la mar. Guzmán va requerir a Redorat sobre aquesta qüestió i l'edil va contestar "l'escrit no ho he vist" pel que el nacionalista es va oferir a fer-se'l arribar. No va ser l'única resposta d'aquest estil que va donar l'edil d'Urbanisme a les preguntes del portaveu del Bloc. José Luis Guzmán va llançar una bateria de preguntes al regidor d'Urbanisme, que va contestar, en la major part dels casos, amb un escarnit "no

En contra del pavelló il·legal

ve de la pàgina anterior

D'altra banda, Redorat va dir desconèixer, entre altres assumptes, la situació en la qual es troben casos com les negociacions per a construir una depuradora a Benicarló o els abocaments que el Bloc va assegurar es realitzen de manera il·legal en la partida del Collet per part de diverses empreses. El regidor d'Urbanisme es va mostrar també incapaç de contestar a la qüestió sobre l'enderrocament de l'ala decorativa de l'edifici de l'exposició de l'antiga fàbrica de Mobles Palau. Guzmán va exposar que "va ser proposada per a catalogar-la com exemple d'arquitectura industrial espanyola, però l'empresa adjudicatària del complex ho va demolir". El nacionalista va continuar exposant que "per aquest motiu, vostè des de l'àrea d'urbanisme va obrir un expedient sancionador a l'empresa que ho va demolir i li va demanar la reposició de l'ala segons apareix en l'expedient". No obstant això, des del "28 de juliol del passat any, no hem tingut notícia sobre la reposició d'aquest element decoratiu, perdut per al poble de Benicarló i les obres continuen en l'edifici", va afirmar Guzmán. Redorat va tornar a contestar "no ho sé".

AMPLIACIÓ DEL PAVELLÓ POLIESPORTIU I ACORD AMB ELS TREBALLADORS

Amb els vots en contra de l'oposició, es va rebutjar el projecte d'ampliació del pavelló polisportiu municipal, on ja s'han disputat diverses competicions esportives des que van concloure les obres a la fi del mes d'agost. Es va tornar a repetir el debat entorn de la legalitat de les

obres ja que l'oposició li va recordar de nou a l'equip de govern que les obres van començar abans de tenir el projecte aprovat. "No ens poden fer còmplices de la il·legalitat i la desídia" afirmava Escuder.

Els membres de l'oposició s'abstenien, no obstant això, en la votació de l'acord de les condicions de treball del personal funcionari i del conveni col·lectiu del personal laboral

per al pròxim quadrienni. Els dos portaveus municipals van acusar l'equip de govern de signar-los a esquena de l'oposició i vist l'informe, contrari en ambdós casos, de l'interventor i el secretari després haver-se produït la signatura. Ambdós, a més, culpaven als populars de realitzar una política de fets "consumats". El portaveu socialista va ser més enllà en les seves denúncies i explicava en el Ple que "han cregut que la pressió popular ens faria canviar d'idea, però nosaltres vam prometre o vam jurar en el seu moment que anàvem a complir la llei". Per la seva banda, Marcelino Domingo, portaveu dels populars, va defensar l'acord acusant el Bloc d'haver abandonat la taula de negociació amb els treballadors municipals i recordava que "des de fa vuit anys, l'informe és sempre el mateix".

"NO HO SÉ"

La compareixença de José Antonio Redorat, regidor d'Urbanisme, es podria resumir en una sola frase: "no ho sé". L'edil va reconèixer en nombroses ocasions el seu desconeixement sobre diverses qüestions urbanístiques que se li van plantejar per part del Bloc per Benicarló. Redorat va defensar la seva ignorància sobre determinats temes explicant la diferència entre una compareixença i el Debat sobre l'estat de la Nació que va ser el que li va semblar al regidor. "No et poden preguntar sobre tots els temes d'urbanisme, i menys a un regidor, que no tenen perquè saber temes tècnics" explicava.

L'edil es queixava d'haver disposat de les preguntes amb anterioritat a la seva compareixença per a poder preparar-los i preparar així les respostes. "Per a donar una informació que no siga exacta i que després et puguin dir que han hagut errors en la mateixa, més

val no pronunciar-se sobre un tema". El portaveu dels nacionalistes, per la seva banda, ratllava la compareixença de "molt pobra, tenint en compte que la resposta més repetida ha estat no ho sé". En aquest sentit, manifestava que "la regidoria d'Urbanisme ha de dur més control i més gestió, no passant quatre ratets en l'ajuntament". D'altra banda, es mostrava disposat a facilitar tota la informació de la qual disposen al regidor d'Urbanisme. Enric Escuder, portaveu dels socialistes, qualificava la compareixença com "molt fluixa". Escuder va criticar que "no es pot plantejar com una actuació estel·lar" i, va opinar, que Redorat va demostrar que no domina les problemàtiques que té l'urbanisme a Benicarló.

I va tornar l'aigua clara

text NATALIA SANZ

Francisco Flos, regidor d'Obres i Serveis, no va poder resistir la temptació de prendre la paraula en l'últim Ple quan José Luís Guzmán va treure a col·lació unes queixes presentades en l'ajuntament que feien referència a 'aparicions' de rosegadors morts, coliformes sòlids i altre tipus de residus en les tranquil·les aigües del Morrongo durant el passat estiu. La seva acalorada intervenció i les afirmacions que va realitzar en el Ple mereixen que reproduïm les seves paraules i algunes de les frases que va pronunciar durant la seva intervenció.

... "Vostè (a Guzmán) no em pot demostrar que en tot l'estiu no hi ha hagut un problema en la platja del Morrongo. Sap qui l'hi pot dir?, una persona molt popular a Benicarló: Pepito el Polero. Cal estar allí, cal treballar i donar la cara i jo he estat tot l'estiu allí, permanentment pendent de la platja del Morrongo. Tots els dies. I preguntant-li a Pepito el polero si he passat al matí i a la tarda a veure si allí havia algun problema? I no hi ha ni un, però vostès han estat sempre confosos, creient que allò era una canonada de fecals, quan jo sempre he manifestat que algun individu indesitjable en algun moment ens va llençar aigües brutes als pluvials. Com és

que ara des de fa tres mesos no hi ha cap problema? Ara, l'aigua surt de deu. Mire, aquesta nit volia portar-los un potet a vostès (al Bloc) i al PSOE. Aquí he fallat perquè estava fora i he arribat tard". (L'oposició nega amb la mà i rebutja l'ofertament). "L'aigua és tan o més neta que aquesta"

(mostra un got d'aigua). "No m'agrada que es diguen falsedats,

“ Pepito el polero pot dir-li que no hi ha hagut cap problema al Morrongo en tot l'estiu ”

que s'esmenta. Sóc de Benicarló i benicarlando i penso seguir vivint a Benicarló amb la cara molt alta i fent les actuacions correctes que els ciutadans demanden. Això és

una autèntica falsedat, el Morrongo ha funcionat".

(Intervenció sense micro, no se sap qui l'hi va apagar) "Vostès (assenyalant als regidors del Bloc) van abandonar el vaixell perquè eren incapaços de fer ...bé, ja no vull parlar més, ja parlaré en la premsa". (La mà innocent torna a connectar-li el micro)

"Han tingut molt interès en desacreditar-me des del primer moment, i no ho aconseguiran. Els ciutadans de Benicarló coneixen qui són vostès, qui és Paco Flos i qui són els corporatius d'aquest ajuntament. I per tant la meua honradesa està per sobre de tot. I el meu treball també. Per tant, no vull que dubte més que he fet les coses mal. I com el promès és deute, Flos es va llevar la espineta del Ple

amb la premsa el dimarts. Aquí van les seves declaracions. "Volia deixar molt clar que allí s'ha fet un col·lector de 300 metres per a desviar un problema que teníem en la platja del Morrongo. El projecte ho han fet els tècnics d'una empresa i era necessari i imprescindible gastar-se el diners allí. Insistir en aquest assumpte és improcedent, no sé si és tocar el violí o la viola. Jo no pretenc fer cap divertimento en el Ple, per a mi és una cosa molt seriosa, ni seré capaç mai de fer una òpera bufa. Paco Flos no és capaç d'interpretar cap".

Correllengua

Avui s'han celebrat els actes de rebuda de la Flama del Correllengua que entre l'Associació Cultural Alambor i els centres educatius de la ciutat i amb la col·laboració de l'Ajuntament s'han organitzat. Principalment consistien en la recollida de la Flama del

Correllengua per part dels alumnes del IVADIS de la Seu de l'Associació Cultural Alambor i el trasllat a la Plaça de Sant Bertomeu. Posteriorment estava prevista una recepció oficial per part de les autoritats per, posteriorment, llegir el manifest del Correllengua 2004. NO ha faltat l'actuació de Moniato Show amb l'espectacle "Estimem la nostra llengua" i el lliurament d'una Flama a cadascuna de les escoles participants i una solta de coloms.

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista, el 452

text EL LECTOR

Es veu que aquesta setmana no hi havia cap tema d'actualitat mereixedor de la portada.

Suposo que deu ser així, ja que les notícies d'aquests dies no tenen massa ganxo. La premsa local busca i rebusca notícies, però no hi ha res que destaque. El dolç ensopiment en què ens trobem ens fa més bons, més educats i més passotes. La gent tan se'n fot de tot. A les reunions on es juga el futur i l'educació dels nostres fills acudeixen una desena de pares. Als concerts de prestigioses formacions musicals no es presenten ni els polítics que els organitzen amb els diners de tots. La nefasta empresa d'autobusos abans anomenada "Autos Martínez" canvia els horaris i deixa a peu a molt usuaris que no poden pujar al cotxe de línia perquè va ple. Els polítics omplen una escola de barracons i després diuen que no només estan tots els xiquets escolaritzats, sinó que encara en caben un rastre més. Es pren foc a una zona del nostre terme municipal a la vora de la qual es pretén fer un cap de golf o alguna cosa per l'estil. Una nit s'omple el poble d'un fum que fa olor a plàstic cremat que segurament deu vindre de l'abocador. Em pregunto si això deu ser allò del "otoño caliente".

Vostés li han dedicat el tema de la setmana a una cosa molt més prosaica i intemporal. Mare meua! M'he quedat de pedra en assabentar-me del nombre de quiosquets que es dediquen a la venda d'immobles que hi ha al nostre poble. No hi ha cap mena de dubte que l'especulació ha escampat els seus tentacles pertot arreu. Tot es compra i tot es ven. Ningú no rebutja una sucosa oferta per la casa on sempre ha viscut la seua família i poc li importa que els millors records de la seua vida se'ls emporte per davant una pala o una excavadora. Diners i més diners.

Les sènies i les casetes de volta es converteixen en pretensiosos xalets adossats a cinquanta milions la unitat. Els pins centenaris són vilment talats perquè s'han pagat preus astronòmics per la terra que els acull. Les cases del poble on vivien els nostres avis són venudes sense cap pietat per comprar-nos àtics i "pareados" sense personalitat. Estem venent el nostre patrimoni per un plat de fesols. Torno al tema. Resulta que amb la gran quantitat de parades immobiliàries només hi ha un parell d'apis. Això és fantàstic. Tampoc no han comptat tots aquells que es dediquen a fer de corredors de finques, però que no consten enlloc ni tenen seu social. En canvi, tots porten cotxes de fabricació alemanya. Els polítics deixen fer perquè, com he dit tantes vegades, no tenen un projecte de ciutat i només es preocupen pel dia a dia. Però la cosa més paradoxal de totes és que els preus de l'habitatge han pujat en proporció aritmètica a la quantitat que es construeix. Ací sembla que hi ha un principi del capitalisme que no es compleix, perquè es construeix molt i els preus haurien de baixar. Però no. Es veu que hi ha més demanda que oferta i, com que tot es ven, els preus se'n van als núvols. I vinga les hipoteques, i vinga a endeutar-nos. Esperem que no puguen els interessos.

Els seus col·laboradors m'agraden molt. Tolito fa un resum perfecte del concepte que els populars locals tenen d'allò que anomenen sostenibilitat, basat en fets concrets i testimonials que ni ells mateixos es creuen. Un exemple perfecte són les rodes de premsa de la regidora de turisme, agricultura, medi ambient, dona treballadora, participació ciutadana i no sé quantes coses més. Magnífica col·laboració de San Abdón parlant-nos del compromís de l'escriptor per un costat, i de cinema per l'altre. Les pàgines centrals, Burriel ens fa una repassada als canvis haguts als informatius de la

televisió estatal. Jo, per la meua part, ni la mirava ni la miro. Només m'agraden els informatius de TV3 i de Telecinco.

Veig que el senyor Cos ha tornat. Ja m'havia esglaiat. Veig que ja no fa cap referència a Camela i les seues magnífiques creacions. No ho entenc.

Definitivament Robes se n'entra. Ara vol fer un partit que tindria, com ell, l'únic objectiu de repartir estopa a tort i a dret. Sincerament, senyora Garcia, no me'ls imagino asseguts al saló de plens de l'ajuntament. Sobretot els del futbol, que podrien fer de regidors d'esports i festes. Definitivament s'acabarien ambdues coses a Benicarló.

“Robes se n'entra. Ara vol fer un partit que repartiria estopa a tort i a dret”

Llegeixo a la pàgina dotze que la moció està més a prop. Més a prop d'on o de què? A mi em sembla que el que resta de legislatura serà com allò del perro del hortelano, *que ni come ni deja comer*.

Segueixo amb gran interès les aventures del pelegrí. No em puc imaginar la nit que deguera passar amb els ronquits de l'avi, els budells buits i un paio fent ioga.

Veig que han fixat un cronista per al futbol sala. Millor. Almenys hi haurà una continuïtat en les cròniques de l'esport número u a Benicarló.

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA

Em sembla que a la crònica del futbol sala han canviat el nom de l'adversari, però han deixat el mateix resultat de la setmana passada. Em sembla.

Escuder vol una moció de confiança

text NATÀLIA SANZ

Escuder va sortir al pas de les acusacions del primer edil, que va declarar recentment que "l'oposició ni fa ni deixa fer". El regidor socialista va arremetre contra aquestes declaracions, assegurant que "l'alcalde és qui no treballa prou". En aquest sentit, ha posat en dubte que la seva presència com diputat a les Corts Valencianes estiga reportant algun benefici a Benicarló. "Mundo intenta confondre a l'opinió pública per evadir les seues responsabilitats al capdavant de l'equip de govern" ha dit. Escuder ha reptat Mundo perquè presente la moció de confiança, encara que ha posat en dubte que surta avant ja que ha assegurat que fins i tot alguns dels seus regidors, als quals ha deixat en evidència per culpa de la seva gestió, no li donarien el seu recolzament. En aquest sentit, s'ha referit al regidor d'Urbanisme, José Antonio Redorat, del qual ha afirmat que "és només un boc expiatori" i "còmplice" de les irregularitats i il·legalitats urbanístiques que es comenten a Benicarló, però no el principal responsable.

Escuder va apuntar directament a l'alcalde com l'únic culpable de la situació urbanística actual. El socialista va recordar diverses irregularitats que s'han comès al llarg d'aquesta legislatura, com

les obres d'ampliació del pavelló poliesportiu municipal o l'enderrocament de les naus protegides de l'antiga fàbrica de mobles Palau per a construir un negoci privat.

MUNDO DEMANA HORA

Jaime Mundo ha demanat a l'oposició que definisca d'una vegada quan presentarà la moció de censura. Mundo va criticar que estiguen "jugant amb mitges tintes" amb les contínues sortides en premsa que estan realitzant, en les quals, assegura, "només apunten terminis". El primer edil considera que "les persones hem de par-

lar clar i no amb ambigüitats". Mundo s'ha referit a la situació que s'ha viscut en altres poblacions que han passat per una situació similar i ha dit que "allí s'ha donat una data concreta per a la presentació de la moció de censura", circumstància que encara no s'ha portat a terme a Benicarló. "Tots vivim pendents de quan es presentarà la moció" però considera que el seu grup, a pesar de les circumstàncies "te la responsabilitat política de seguir treballant fins que es prenguen les mesures que s'hagen de prendre".

Mundo va afegir que "estem pendents que es posen damunt de la taula per consensuar els pressupostos per ser un govern en minoria". El primer edil calcula que "a mitjan octubre podríem tenir clar la fase prèvia de despeses i ingressos" que permetria que "abans de Nadal estiguen llestos els pressupostos per a dur-los al Ple". D'altra banda, Francisco Pac, regidor d'Hisenda, ha detallat que una de les línies bàsiques dels pròxims comptes és l'increment de l'IPC interanual.

Mundo: "les coses no estan perquè visquem amb sobresalts diaris"

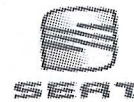

ESTELLER IMPORT

Entrada taller: Pg. Febrer Soriano
Exposició: Avda. Magallanes, 1
Tel: 964 47 17 08 - Benicarló

AUTO ESTELLER

Ctra. N 340, km 142
Tel: 964 40 07 68 - Vinaròs

Transmissores de la llengua

Llibres

JOSEP FRANCO. Això és llarg de contar. Edicions Bromera. Alzira. 2004

Darrerament són molts els escriptors que apel·len a la memòria a l'hora d'escriure els seus llibres, aquest és també el cas de Josep Franco que en la seva darrera novel·la ens presenta una llarga conversa entre una mare en els seus darrers moments de vida i el seu fill escriptor.

La mare gairebé cega i amb algunes llacunes de memòria, s'asseu a parlar amb el seu fill, i al llarg dels dotze capítols en què s'estructura el llibre, repassaran la història dels darrers vuitanta anys de Sueca, però que podria ser de qualsevol altra ciutat de les comarques centrals del País Valencià.

Els records de la mare comencen els anys anteriors a la Guerra Civil, amb el record d'algunes malalties que la gent de llavors atribuïa a la mala vida, la presentació de la família i les vicissituds viscudes per aquesta, després vindrà la guerra amb la repressió patida durant i després d'aquesta, i les conseqüències familiars. La narració continua amb la llarga postguerra, la fam i l'estraperlo, i els fets més íntims com el casament dels pares, el naixement dels fills, per a continuar amb la riuada del 57, la mort de Carrero Blanco, alguns dels foscos capítols de la transició, fins a arribar als temps actuals. El fill fixa els records de vegades dubtosos de la mare i fins i tot en fa una anàlisi de la situació.

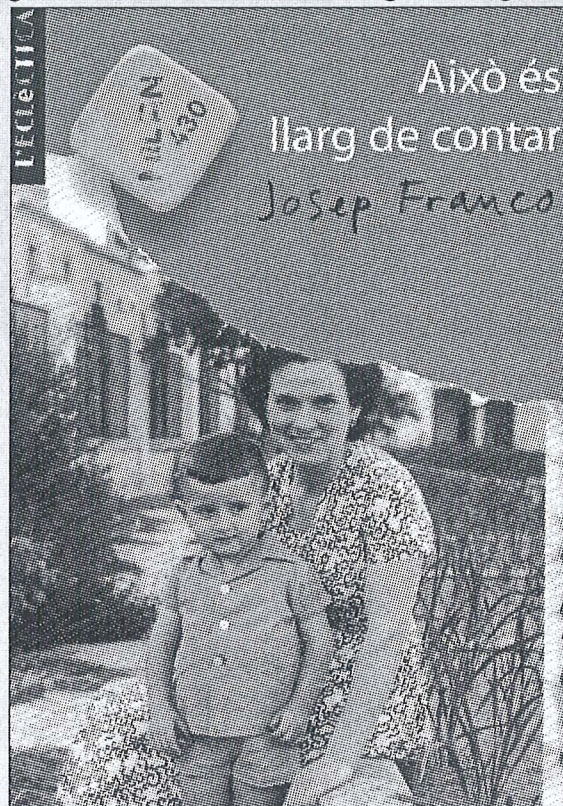
Però el llibre, com s'explicita en la part final, vol ser un homenatge a la mare, a la de l'escriptor i per extensió a totes les mares valencianes, perquè no només han estat transmissores de la vida, sinó també de la llengua, una llengua que es presenta molt viva en veu de la mare, i que també té una presència en la novel·la amb

fets històrics que han condicionat el seu ús fins avui en dia, les *Normes del 32*, l'aparició de *Nosaltres els valencians*, les agressions terroristes contra Joan Fuster, fins a l'Acadèmia Valenciana de la Llengua.

Totes els entrebancs pels que ha tingut de passar la llengua al llarg del segle XX, fa que l'escriptor es manifeste amb molt de pessimisme, serà ja impossible per a la llengua mantenir la vitalitat que posseïa en boca de sa mare, per això són tot un símbol els versos que encapçalen cadascun dels capítols, que pertanyen al Misteri d'Elx, i la referència en el capítol final al misteri de l'assumpció de la Mare de Déu, perquè com ha declarat l'autor, retrata a la perfecció la lenta desaparició de la llengua, i al mateix temps encarna la unió dels fidels. Tot i això encara hi ha un bri d'esperança, la literatura, que malgrat que s'expressa en una "*llengua vella, moribunda, desesperada i que ja està més allà que act, ens assegura un record perdurable i, per tant, ens fa immortals*".

Amb Això és llarg de contar, estem davant d'una novel·la d'idees un gènere que l'escriptor de Sueca ja havia conreat amb notable encert en novel·les anteriors com L'enviat o Les potències de l'ànima, i que ací presenta d'una manera més visceral. Seria també una novel·la de maduresa, de balanç de la pròpia vida, però també un balanç generacional d'aquells que tenien vint anys a la mort del dictador i totes les il·lusions del món per la llengua i pel país, que foren arrabassades pels vents de la transició. Una novel·la imprescindible per a conèixer el camí que ha portat la nostra llengua fins a la situació actual, i merescut homenatge a aquells que l'han sabuda preservar.

Josep Manuel San Abdon

Directora/ CRISTINA GARCIA
 Cap de Redacció/ JORDI MAURA
 Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
 NATALIA SANZ, FRANCESC DEL CASTI-
 LLO, TONYO FIBLA, JOAN GREGORI,
 JOSEP M. SAN ABDON i RODOLFO
 SERRANO

Edita
 Associació Cultural la Feram de Benicarló
 C/ Sant Francesc, 95
 Casal Municipal
 12.580 Benicarló Tel. 964.46.16.18
 FAX: 964.47.56.98
 laveudebenicarlo@eresMas.com

Col·laboradors/
 BAUSA, VICENT B
 NATALIA SANZ
 LLUCH, RAMO
 JOSEP V. TAUS
 COSTA
 Fotografies/ NATA

Tafaners

1.- El congrés de renovació del mobiliari del PP ha arribar a casa nostra i l'Ajuntament ha decidit canviar les solemnes taules llaurades de la sala de plenaries per funcionals pupitres amb acabat de railite. Una de les velles taules adquirides per José Maria Febrer ha fet cap al pavelló poliesportiu, on fa de reclinatori per a les rodes de premsa. Una aposta pel futur. Com a Galícia.

2.- Hem de donar l'enhorabona als promotors locals del Dia Mundial Sense Cotxes: els ciutadans van traure al carrer tots els vehicles que tenien i més. Els embussos van ser de consideració cardiovascular i encara no s'ha recuperat el preu del barril de petroli. La fabulosa campanya de promoció va consistir en un paperet d'allò més convincent que els escolars de primària havien d'entregar a casa a l'hora del GH.

3.- Una de les mesures que es van decretar per a agilitar el trànsit va ser la retirada de les cadenes que tancaven els carrers de l'entorn de l'auditori. Un èxit: ara un no pot baixar la brossa sense arriscar-se a conèixer de prop un conductor suïcida.

4.- El nostre país és definitivament l'encarnació de l'esperit del PP: País Paradoxal, o Paranormal, si vols. Hem llegit als diaris una cosa ben curiosa: l'amo d'una armeria local i el president d'una Associació de Caçadors es manifesten en contra de la instal·lació d'un parc eòlic davant les nostres costes perquè, diuen, els molins mataran els pardals.

5.- Fa un temps es va parlar molt de l'informe que el consistori havia encomanat al RAC sobre la regulació del trànsit rosat a Benicarló. De moment, tot allò no ha anat més enllà de la illeta de la plaça Constitució, en realitat, un cavalló per fer reduir la velocitat. Ah, i la retirada de les cadenes de l'auditori potser?

Carta

Senyora directora,

m'adreço a vosté per tal de matisar un extrem del comentari del seu col·laborador "El Lector" en el número 451 de la seua ben digna revista sobre la meua persona. No sé si "El Lector" deu ser seguidor o deixeble del doctor Freud (gran autor de literatura fantàstica), per tal d'interpretar interioritats com ara els sentiments del personal. En tot cas vull tranquilitzar-lo i deixar-li en clar que no sento cap avergonyiment d'haver estat col·laborador de "La Veu de Benicarló" ni de tantes altres iniciatives periodístiques o culturals que, en efecte, fan la sensació d'anar endinsades en una bombolla d'indiferència o d'exili interior. Però aquest tema dels exilis són figures d'un altre paner més complex i de tall socio-històric.

Compro regularment al quiosc la seua revista, senyora Garcia, i la felicito per esdevenir una glopada de gràcia crítica enmig d'un panorama de "clons" complaens. I, sobretot, la segueixo per gaudir de les columnes del mestre San Abdón i altres reeixits comentaristes. Crec que amb ells la il·lustració columnística va ben coberta en el seu setmanari, i la rara "invitació" de "El Lector" a que torne a fer alguna cosa amb vostés resulta sobrerera. Ara, posats a enyorar com ho fa "El Lector", hom troba molt a faltar la saborosa prosa de l'excel·lent poeta que és Joan Gregori. Però ja sé, senyora Garcia, que la nostàlgia fa cometre capricioses errades de percepció, i entre el meu desig i la disponibilitat del company poden haver-hi molts imponderables.

Ben cordialment,

Josep Igual

Explica't

text TOLITO

El regidor d'urbanisme ha sigut el primer però no hauria de ser l'últim. L'obscuritat a la que ens ha sotmès la trituradora popular no ens ha de dur a l'engany. Les explicacions per part d'aquells que estan als centres de decisió han de ser norma i no excepció. Les compareixences públiques institucionalitzades són

imprescindibles per a aclarir dubtes sobre planificacions globals, decisions concretes i qualsevol tipus d'actuació política. A més, són també una eina amb una doble vessant profitosa per a ambdues parts implicades: d'una banda permet el control dels governats sobre l'acció de govern i d'altra constitueix una oportunitat per al mateix governant de difondre la feina feta. Representen la transparència front la foscuria, la democràcia vers l'autoritarisme.

Els més de tretze anys de govern

de la dreta a Benicarló han suposat un allunyament dràstic de la claredat i un aprofundiment pel perillós terreny de la penombra. L'oposició socialista i nacionalista té ara l'obligació d'aprofitar la majoria conjunta per a establir uns mètodes de control públics que forcen a sotmetre's als possibles absolutismes futurs (els propis també). No ha de quedar en anècdota l'interrogatori de la setmana passada. La llum si entra neta només enlluerna a qui viu en la tenebra.

JOSEP BARBERÀ, PERE
CORRÀS, XAVIER BURRIEL,
EL MUSSOL, CARLES
N PARÍS, OLGA LLUCH,
TOLITO, JUAN CARLOS
I EL SAMARUC
LIA SANZ I JUAN CARLOS
COSTA

Administració, subscripcions i publicitat/

964.82.84.68

Disseny/ © COPISTERIA GRÉVOL

Dipòsit legal/ CS-193-2004

Imprimeix/ GRÉVOL.

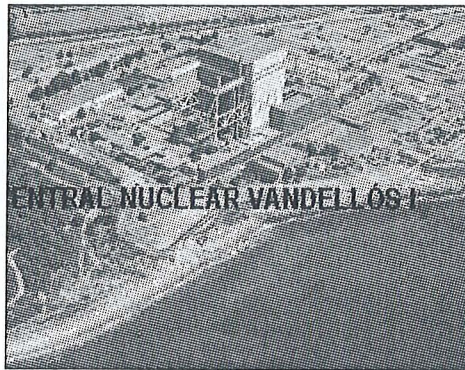
SANT BLAI N. 2 12580 Benicarló

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies.

Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

Nuclears, si gràcies? (2)

E Possiblement, l'explotació de l'energia nuclear ha sigut un dels grans fracassos tecnològics del segle XX. Cap els anys setanta es donava per suposat que seria la font energètica del futur, abundant i barata. El seu fracàs fou d'acceptació social, però també econòmic front les tèrmi-ques de petroli, i especialment respecte les de gas de cicle combinat. Actualment, als inicis del segle XXI, la nuclear espera expectant que l'efecte hivernacle i el canvi climàtic, la posi en joc de nou.

CENTRAL NUCLEAR VANDELLÓS I

En 1939, Meitner i Hahn descobreixen la fissió dels nuclis d'urani mitjançant un neutró; el procés allibera tres neutrons que causaven una reacció en cadena i una gran quantitat d'energia. Enrico Fermi construí, en 1942, el primer prototip de reactor nuclear amb grafit per a moderar la velocitat del procés. El primer reactor a gran escala es feu a Hanford (EUA) l'any 1944 per a produir el plutoni -residu de la fissió de l'urani- de les bombes que es llançaren sobre el Japó; aquest reactor no aprofitava el calor generat. En 1956, quan hi hagué la primera explosió d'una bomba d'hidrogen, s'inaugurà la primera central nuclear comercial del món a Calder Hall, (Anglaterra) per produir electricitat. La tecnologia nuclear militar ha precedit a la d'ús civil.

A la dècada dels seixanta, els Estats Units (EUA) ence-ten un gran programa de construcció de centrals nuclears per a produir electricitat. Poc després, el secundaren la resta de països industrialitzats, sobretot als anys 70, per la crisi del petroli. Cap els anys vuitanta s'estabilitzà la demanda d'energia i aparegué amb força el moviment antinuclear. Hi hagué una desacceleració i fins i tot, una aturada dels programes nuclears, sobretot als països des-envolupats. Els accidents de la central de Three Mile Island (EUA) l'any 1979 i el de Txernòbil (antiga URSS) foren definitius.

Actualment, hi ha 441 reactors nuclears a tot el món, repartits en 19 països, que aporten el 17% del consum elèctric mundial. A 2003, hi havia en construcció 32 centrals nuclears i 101 de clausurades. Les primeres es situen a països d'extrem orient - Japó (3), Xina (3), Taiwan (2)...- de l'antiga Europa de l'Est -Ucraïna (4), Rússia (3) o Eslovàquia (2)- o del tercer món -Índia (8) o Iran (2). A l'Europa Occidental, sols Finlàndia n'està construint una.

França té 59 centrals, 10 tancades i cap en nova cons-trucció. Itàlia, en referèndum popular de 1997, decidí abandonar l'energia nuclear i no té cap central. Àustria tancà, en 1986, la seva única central. Suècia, pel referèn-dum de 1980, aprovà clausurar les seves 12 centrals. George W Bush volgué rellançar l'energia nuclear, però actualment no té cap central en construcció. Alemanya, tercer país industrial del món, pretén tancar totes les seves nuclears en menys de 20 anys.

A l'Estat Espanyol, el Pla Energètic Nacional (PEN) de

1974 pretenia instal·lar 24000 mega-vats (MW) nuclears de potència, però actualment sols n'hi ha 7816 MW en 7 centrals amb 9 grups - Zorita, Sta Mª de Garoña, Amaraç (I i II), Ascó (I i II), Cofrents, Trillo i Vandellós II. Estan situades al costat de rius cabal-losos amb excepció de Vandellós II. Van produir l'any passat el 23,6% de l'energia elèctrica consumida. L'accident més greu succeí a Vandellós I per l'incendi del grup tur-bina-alternador i, pels danys soferts,

es clausurà l'any 1989. Cinc de les centrals previstes al PEN (Valdecaballeros, Lemònic...) foren declarades en moratòria. El govern socialista cancel·là definitivament els projectes que estaven en moratòria en 1994. Les elèctri-ques propietàries ens estan cobrant, des d'aleshores, als usuaris un cànon per la moratòria nuclear.

Al programa de les eleccions de 2004, el PSOE propo-sava l'eliminació "gradual i consensuada" de totes les cen-trals nuclears; açò ha sigut confirmat per la ministra de medi ambient Cristina Narbona. L'any 2003 el Consejo de Seguridad Nuclear acordà el tancament definitiu de Zorita per l'abril de 2006 per "motius de seguretat" després d'una forta protesta del moviment ecologista. Actualment, es demana al govern socialista el tancament de Sta Mª de Garoña, l'altra central de primera generació, i que passi de les promeses electorals als fets.

Un dels grans problemes de l'energia nuclear són els residus. A l'Estat Espanyol, es produeixen anualment 160 tones de residus d'alta activitat radioactiva (centrals nuclears) i 2000 tones de mitjana i baixa activitat, generats per centrals, indústries i hospitals. Aquests darrers s'em-magatzemen al cementiri nuclear del Cabril (Còrdova) i els d'alta, de forma transitòria, a piscines especials que hi ha a les set centrals operatives. Segons les directrius europees, abans de 2010, caldrà dipositar tots els residus d'alta a un magatzem temporal centralitzat; a hores d'ara, encara no es té clar on s'ubicarà, ni quina serà la destina-ció definitiva dels residus.

El Protocol de Kioto no admet l'energia nuclear per a suplir les tèrmi-ques de carbó o petroli. El no assoliment de les condicions per a la seva entrada en vigor -ratificació per països amb unes emissions de gasos responsables de l'escalfament terrestre superiors al 55% global- podia justificar la revifada de l'energia nuclear. Però, de forma inesperada, V Putin decidí, el 30 de setembre, passat rati-ficar el Protocol de Kioto. Possiblement, són raons de tipus econòmic i de política internacional -afavoriment del multilateralisme i cop a la campanya presidencial de Bush- i no mediambientals les que estan darrere. I amb aquesta decisió, es pot aturar el debat nuclear que s'esta-va encetant.

Pere Bausà

Estudiants sense trens

text NATÀLIA SANZ

Cents d'alumnes universitaris esperant en l'estació de tren. És el panorama que es pot veure cada diumenge a les set de la tarda en l'estació de RENFE de Benicarló- Peníscola. Són joves que s'han vist obligats a llogar un pis a Castelló si volen estudiar una carrera universitària com a conseqüència de la manca de trens entre les dues poblacions entre setmana.

Patricia Pitarch, alumna de la UJI i veïna de Benicarló és una d'ells. Denúncia que "al matí només hi ha dos regionals que surten cap a Castelló i per les tardes, cap". El primer d'ells té la seua sortida de l'estació a les 7 del matí, mentre que el segon ho fa a les 12'25h. La tornada des de Castelló a Benicarló tampoc és fàcil. "Al matí, no hi ha cap tren i a la tarda, només dos", el primer a les 6 de la tarda i l'últim a les 20.55 hores. Patricia, per exemple, acaba les classes a les

nou de la nit, pel que li resulta impossible tornar a Benicarló. Aquesta situació li ha obligat a sumar a la llarga llista de despeses que suposa estudiar una carrera universitària, la del lloguer d'un pis, que és, com a mínim, 90 euros al mes per persona. "A més, cal sumar l'aigua, la llum i les despeses de l'escala

que, sovint no estan incloses en el lloguer" detalla.

Les despeses de menjar completen la llista afegida de despeses que han de suportar estoicament els alumnes universitaris de Benicarló. A part, és clar, de

pagar llibres, fotocòpies, taxes universitàries i la resta de factures comunes a les de la resta d'estudiants.

Les reivindicacions per a sol·licitar un increment en els trens de rodalia que surten de Benicarló amb destinació a Castelló i València han estat nombroses i inclouen diverses campanyes de recollides de signatures que no han assortit cap efecte, sinó més aviat al contrari. Els estudiants deuen seguir suportant la manca de trens i amuntegant-se cada diumenge en l'estació de Benicarló i els divendres, en la de Castelló.

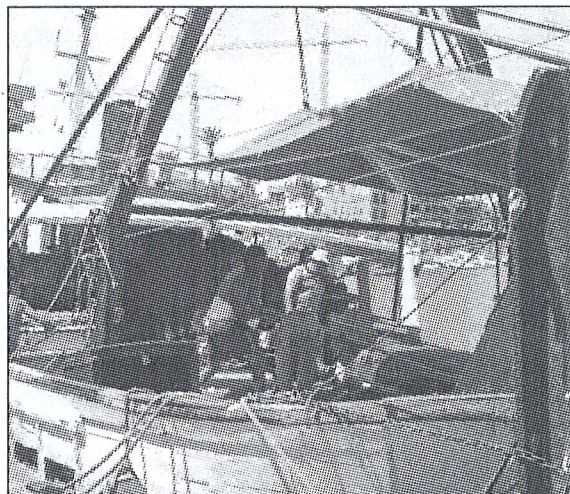
Renfe ni tan sols incrementa de manera adequada la capacitat de viatgers dels combois més sol·licitats. En aquest sentit, Patricia explica que "la gent va asseguda al terra durant el viatge", la qual cosa afavoreix la picardia, ja que són molts els que no paguen el bitllet perquè el revisor no passa a demanar-los.

Treballaran menys dies

text NATÀLIA SANZ

Els presidents de les confraries de pescadors dels principals ports de Castelló han decidit sortir a pescar deu hores diàries durant només quatre jornades a la setmana en els pròxims quinze dies per a optimitzar l'ús del gas-oil i harmonitzar-lo amb les captures. La mesura experimental es portarà a terme durant les pròximes dues setmanes. Un dels principals motius que ha dut als pescadors a

adoptar aquesta mesura és l'última pujada experimentada en el preu del gas-oil. En aquest sentit, el cost del cru ha experimentat una pujada de quinze cèntims en tan sols nou mesos, ja que el preu del litre de gas-oil se situava la setmana passada en 0,33 euros, enfront dels 0,18 euros que es pagaven a principis d'aquest mateix any.

Reformes i ampliació al Geriàtric

text NATALIA SANZ

El Centre Geriàtric de Benicarló serà remodelat i ampliat. Ana Mª Febrer, regidora de Benestar Social, ha explicat que "es construirà un pis més en l'edifici, i la cuina i els banys seran remodelats". Aquests últims no han estat modificats ni adaptats a les necessitats dels residents des que es va construir l'edifici i ara, per exemple, les banyeres permetran que es rente als residents menys vàlids en condicions. Febrer ha explicat que el consistori tenia llest del projecte des de l'any 2.001, però que aquest no s'havia executat perquè s'estava esperant la concessió d'una subvenció per part de la conselleria per a finançar les obres. Ara, s'ha decidit llençar avant amb el projecte donades les manques que presenta el centre i les protestes de familiars i residents. En aquest sentit, l'edil de Benestar Social s'ha

referit que "el finançament de les obres es farà al 50% amb romanents de l'Organisme Autònom de Benestar Social i l'altre 50% mitjançant un crèdit que sol·licitarà l'Ajuntament". El pressupost total

ronda els quatre-cents mil euros. Les obres es trauran a licitació i Febrer espera que comencen el més ràpid possible. L'ampliació i reforma del Geriàtric ja va ser l'objecte d'una moció que va presentar el PSPV al Ple muni-

cipal i que va ser aprovat per tots els grups polítics. Així mateix, els socialistes van presentar altra moció encaminada a la creació d'un Centre de Dia a Benicarló. Referent a això, Febrer ha anunciat que "s'està estudiant que s'instal·le en el mateix centre Geriàtric, en el pis nou que es construirà". D'altra banda, l'edil de Benestar Social ha anunciat que s'ha començat a negociar el conveni amb els treballadors de l'Organisme Autònom de Centres Socials Especialitzats "que ja han presentat la seva proposta a l'ajuntament". Febrer ha dit que "es tindrà en compte l'opinió de la resta de grups polítics de l'ajuntament" a l'hora de negociar l'acord. Febrer no desitja que succeïa el mateix que amb els funcionaris i personal laboral del consistori, l'acord del qual va ser aprovat en el passat Ple però que va contar amb les crítiques de l'oposició, que va acusar l'equip de govern de deixar-los de costat en les negociacions.

Bloc i EU volen la dimissió de Redorat

text NATALIA SANZ

El Bloc per Benicarló ha demanat la dimissió de José Antonio Redorat, regidor d'Urbanisme, al considerar que és el responsable de tot el que succeeix en la ciutat en temes referents a obres sense llicència, irregularitats i abocaments. José Luís Guzmán, portaveu dels nacionalistes, considera que aquesta dimissió "és imprescindible perquè Benicarló recobre la serenitat social i la confiança que hem perdut en assumptes urbanístics per la incompetència dels Senyors Jaime Mundo i José Antonio Redorat". I és que la compareixença del regidor no va satisfer

les expectatives del Bloc, que esperava que davant el ple, donés les explicacions sobre accions urbanístiques que tantes vegades diuen que li han sol·licitat. Els nacionalistes han acusat també l'alcalde de la ciutat, Jaime Mundo, de la dolenta gestió urbanística que diuen, s'està portant a terme a Benicarló. També Esquerra Unida del País Valencià davant el "no ho se" i "ja ho preguntaré als tècnics" del regidor semi-delegat d'urbanisme considera que després d'un any i mig en el càrrec, "el que és més apropiat i beneficiós per als veïns és que l'abandone i dimitisca d'aquesta responsabilitat", ja que asseguren, "si no s'enterra avui, no se n'enterrarà en el pròxim any i seria lamentable

seguir amb el semi-delegat d'urbanisme de la nostra ciutat, sense enterar-se. Quan haurien de donar-se compte que és prioritari el correcte funcionament de l'urbanisme a la ciutat". Esquerra Unida considera "irresponsable i injusta" una administració local neutral i passiva, sense planificació i sense objectius que deixa als promotors immobiliaris i propietaris del sòl decidir allò que és bo o dolent per Benicarló. Finalment afegeixen que la pràctica dels "fets consumats" es converteixi en alguna cosa habitual, el que duria a greuges, discriminació i la indefensió dels veïns.

El Camí Primitiu

Etapa 4.- El sevillano, el malagueny i l'eslovac

Ruesta - Undués de Lerda - Sangüesa /Zangoza

text TONYO FIBLA

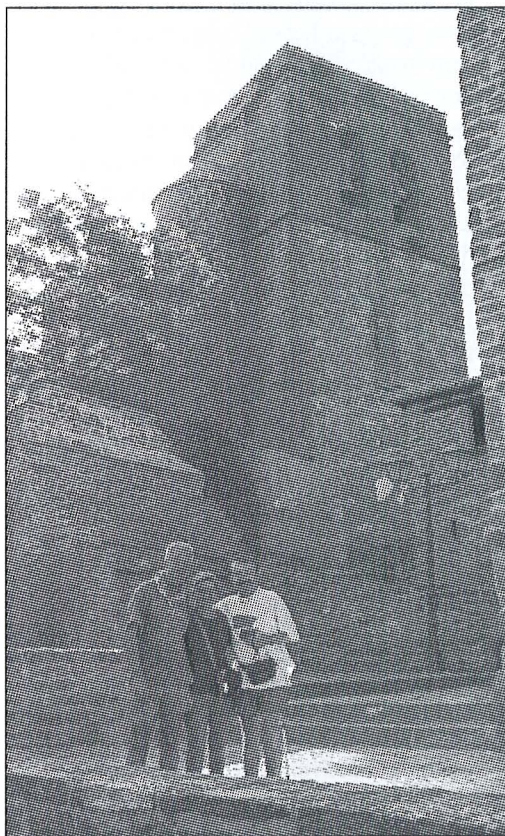
Amb l'ajuda de les llanternes sortim de Ruesta. Baixem fins al càmping on encara està la gent de marxa i després comença una llarga i inacabable pujada, per sort, no massa empinada. Quan apleguem dalt de tot ja es veu Undués. Avui Vicent no es perd de vista. Es veu que els crits d'ahir han fet el seu efecte i va molt fi. Se'n va passar un poc.

El camí és tot una pista per dins d'un bosc preciós i a la nostra dreta tenim sempre el pantà de Yesa. El camí baixa ràpidament i anem planejant. Poc abans de Undués, quan comencem la pujada al poble la pista es transforma en una calçada romana en molt bon estat. Està molt ben conservada. De segur que no xafem les lloses posades pels romans però es nota que anem per un camí molt antic, al menys medieval.

Mentre esperem a Rosa visito el poble i en ser ella esmorzem. Quan estem acabant es presenten més pelegrins, són les tres màquines, que han sortit de Ruesta més tard que nosaltres.

Entrem a Navarra, Nafarroa. Ens ho indica un molló. Seguim la pista i ens anem apropant a Sangoza. Falta poc per a aplegar al poble i darrer de mi sento un soroll. Em giro i veig gent que camina a tota marxa. Són les tres màquines un de Sevilla, un de Màlaga i un eslovac. El sevillà, alt i espigat, és un tant estrany, vull de dir que més estrany que nosaltres, ja que tots els que anem a caminar per vici no és que siguem massa normals. El veiem caminar

i una vegada a l'alberg desapareix. No es relaciona amb ningú, no parla amb ningú. Es tira damunt del llit i allí passa les hores. Si va al bar allí s'està sol a una taula. El saludes i quasi ve no

contesta. L'eslovac, que va tot sol, és tot el contrari, busca al sevillà per a fer la xerrada i aquest no li fa ni cas. El malagueny, un altre, en ser a l'alberg desapareix totalment. Ja em veus a Slavo pel poble tot sol. Això sí, els tres caminen junts i a tota velocitat, tiren més que nosaltres, que ja es dir, són tres màquines. Això sí, són un poc desconfiats, cosa que els ha fet fer uns quilòmetres de més: A Undués un home ens ha indicat el camí que havíem de seguir i ells no s'han fiat del saber

popular i se n'han anat pel camí marcat. Nosaltres hem tirat al recte per on ens ha dit l'home i hem sortit beneficiats.

A les 12:00 h entrem a l'alberg. El sol no ha tingut massa temps de cremar-nos. Avui li pega!

Ja dutxats i amb les faenes domèstiques fetes anem a mirar com se'n pot tornar Rosa cap a Castelló, per a ella se li han acabat les vacances i el camí.

Fa molta calor i hem d'anar a buscar el ranxo a les piscines, a uns 800 metres. Quan tornem ens gitem una estona i no sortim de l'alberg fins les 7 de la tarde ja que fa una calor insuportable.

De l'alberg anem directes a un bar i d'un cop em faig un litre i mig de beguda: mig litre d'aigua i una fanta de litre. Estic ressec.

Les tres màquines ja han desaparegut. Només Slavo es veu per "banbant" tot sol.

Sangoza és un poble bonic amb molta pedra per contemplar: església de Santa Maria la Real, la de Santiago, la del Salvador, etc.

Per la nit, després de sopar, Rosa i jo anem una estona a un concert de pop tranquil que fan als jardins de la casa de la cultura. Només estem fins a poc més de les onze ja que demà jo he de matinar, com tots el dies. Ella demà ja no caminarà, se li han acabat les vacances.

Rosa ens deixa però ja tenim un fitxatge nou per a demà. Una dona ja major, de Saragossa, ens ha vist i ens ha demanat de vindre amb nosaltres. El sentir-nos parlar li ha dit a l'home, que ha vingut a portar-la, que ella "como he vivido muchos años en Barcelona se viene con los catalanes".

I ara a pel Sant Jordi

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

El cotxe publicitari encarregat de difondre l'horari i el rival del Benicarló s'havia passat un parell de dies anunciant amb un volum de veu excessiu la visita del líder invecte Almassora al Municipal de la Carxofa. "No lo olvide, este domingo a las cuatro quince de la tarde en el campo municipal de deportes, Club de Fútbol Almazora, líder del grupo, Club Deportivo Benicarló. Aficionado, acude a animar a tu equipo. Muebles X, de la calle Cristo del Mar, posiblemente la mejor tienda de muebles de la costa de azahar". La contundència del missatge la veritat és que em va deixar una mica esglaiat. El CDB no havia perdut cap partit però en les dos darreres jornades no havia més que empatat en camps en teoria assequibles. La presència d'un equip que havia assolit tres victòries seguides ens permetria saber, segur, la mesura de les nostres possibilitats de ser dels de davant, de deambular per la nostra mediocritat de quasi sempre o de patir també com quasi sempre.

Així doncs, sense excessives esperances vaig deixar caure les anques sobre la cadira de boga de la llotja que comparteixo amb els mateixos personatges de sempre. Els temors inicials aviat vaig poder comprovar que tenien una base sòlida. Els almassorins es defensaven amb ordre i decisió (joc brut vull dir) i contraatacaven amb certa rapidesa i fins i tot amb cert perill. De fet, la primera ocasió del partit la van tindre ells en estavellar-se la pilota contra el travesser de la porteria de Roca després d'un fort tret des de la frontal de l'àrea gran. La vintena d'aficionados i aficionades forasters van celebrar la jugada com si es tractara d'una gesta èpica. Ja he confessat en més d'una ocasió com em posen del fetge aquesta gent tan poc decorosa que no té consciència que la seua grollera actitud pot ferir ànimes tan sensibles com la meua. Quan es va fora

es calla i si es vol celebrar alguna cosa es busca un racó discret allunyat de l'afició local i es diu el que es pot. Colla de malcriats.

Amb aquest avís dels forasters va vindre d'immediat la reacció del Benicarló. De la Fuente se'n atipar de fer passades de la mort -i dic de la mort per les tarascades que anava esquivant en cada jugada- que no trobaven el rematador adequat. El mateix esmunyedís extrem va ser víctima d'un clamorós penal que el col·legiat va sancionar... amb una targeta groga a l'agredit per interpretar que havia fet comèdia. No cal dir com es van encendre els ànims del respectable contra el senyor España (que tan pintoresc cognom tenia el col·legiat) i tota la seua impúdica parentela especialment per part materna. Una falta a la vora de l'àrea que no va tindre més remei que xiular l'esmentat cavaller de patriòtica ascendència va aprofitar perquè Caballero, de manera magistral, introduïra l'esfèrica al fons de la porteria enemiga. A partir d'aquest moment l'Almassora va desaparèixer del camp i només se'l veia reivindicant la seua condició d'equip destraler i llenyaire. Ocasions clares de gol de Raúl Martínez, Gus i companyia que no van arribar a fructificar que es diu. Un a zero i al descans.

La represa va ser un festival de Cristian Martínez, el rabassut davant centre que ha portat de les castelles Alberto Ferrer. Un dia m'ho va dir l'exentrenador que aquest xicot era un bon element. No me'l vaig acabar de creure perquè ja se sap com sol ser d'exagerada aquesta gent, però el temps -i me n'alegro- me l'està fent embeinar. Un jartric amb tres gols preciosos. El primer després de driblar-se mig món i quedar-se sense angle -no sé encara com li va pegar-, el segon de cap davant l'estupefactiva mirada dels espigats defensors forasters i el tercer en renyit i emocionant mà a mà amb el grenyut porter almassorí. Tot un recital. Encara va haver més ocasions però no estava de Déu que s'ampliara el marcador. Quan ja el partit estava senten-

ciat, ja estàvem tres a zero, els visitants van fer el de la vergonya; se'n van aprofitar que Roca estava entretingut comprovant d'on bufava el vent, i Mira, de xurro ens en van marcar un.

La vesprada però no va ser del tot redona. L'esmentat senyor España va exhibir totes les seues arts intimídatories i xulesques i ens va deixar, quan encara faltaven vint minuts, amb dos homes menys per autèntiques tonteries. A Cholo el va expulsar per perdre el temps en la sacada d'una falta (però si anàvem tres a zero, com havia de voler perdre temps) i a Gus li va treure una targeta per dur anell i una altra per xafar la ratlla del cercle central quan sacava l'Almassora després d'un gol. Grotesc. Grotasca l'actuació de l'àrbitre i desproporcionada també la reacció de Gus, que si no arriba a ser perquè l'ide es va jugar el físic tractant de subjectar-lo li fa un vestit nou a l'home de negre. I ara, qué? Doncs que per al transcendental partit de demà al camp del San Jorge ens hem quedat amb dos fermes puntals de menys. Déu proveirà.

LA NOTA. Que el tal España seria el protagonista del partit es va poder comprovar quan abans de l'inici del matx li va tocar anar a canviar-se d'indumentària perquè anava vestit pràcticament igual que els jugadors de l'Almassora. Amb la mudança si més no va dissimular una miqueta en les formes la seua parcialitat.

LA SENTÈNCIA. "¡Venga chavales, sujetando ahí!", el porter de l'Almassora immediatament després d'encaixar el quart gol.

ELS GOLS. TOTS ELS GOLS. Cristian Martínez (5), Gus (1), De la Fuente (1) i Caballero (1)

David Ferrer: "Quan fas el cim te'n recordes dels qui t'han donat suport"

David Ferrer té 31 anys i una gran passió: el muntanyisme. Va néixer a Benicarló, però la seua il·lusió ha estat, des que va començar a escalar, aconseguir coronar un vuit mil. Recentment ho aconseguia, era el primer de la seua expedició, "Terres de l'Ebre a l'Himalaia", a arribar al cim del Shishapagma, l'únic vuit mil de la serralada de l'Himalaya situat en el Nepal.

Només tres dels sis muntanyencs que formaven part de l'expedició va aconseguir fer cim. Amb les dificultats lògiques de realitzar una entrevista a través d'un telèfon via satèl·lit, vam parlar amb ell quan encara es trobava en ple descens.

-Com va ser l'ascens al cim?

-Va ser un dia molt dur. Des d'abans d'arribar al campament 3 no dúiem sherpas i vam tenir molts problemes de pes per culpa del material que dúiem. Buscarem una finestra de bon temps per iniciar l'ascens. Aquest dia, a les tres del matí sortia Agustí Pallarés, a les quatre vaig iniciar l'ascens jo i a les cinc, ho va fer Albert, preveient que ens aniríem reagrupant pel camí, com així va ser.

-Vau trobar moltes dificultats pel camí?

- Más de les que pensàvem en principi. La neu estava molt tova, perquè feia molt bona temperatura i les dificultats orogràfiques eren majors de les previstes, amb parets de roca de 15-20 metres que calia escalar, trams de neu de 60-65 graus i altres problemes per l'estil que ens van complicar

un poc la vida.

vista impressionant, espec-

-En el tram final de l'ascens vau trobar també dificultats?

- Sí. Agustí i jo ens trobem i ens unim a una expedició de suecs i italians que també pujaven. Quan ja estàvem a punt de coronar, ens vam trobar un últim escull: una paret vertical de 20 metres d'altura. Jo vaig ser el primer a pujar, però per pura casualitat.

-Una vegada dalt què vas sentir?

- En principi no gran cosa, el mateix que quan corones qualsevol altre cim. Només em vaig sentir a esperar que arribés la resta de l'expedició. Quan ho van fer, va ser molt emocionant poder abraçar-nos al cim. I a poc a poc comences a pensar que estàs damunt d'un vuit mil, i la veritat és que et plantejges que tampoc no és tan dur com podries pensar al principi. Vam estar unes dues hores i mitja allí dalt.

-Què es veu des del cim del Shishapagma?

- Moltes muntanyes, una

tacular. Quantitat de pics, glaceres. Preciós. Diuen que es veu l'Everest i altres vuit mil de la serralada, però jo la veritat és que no els vaig distingir.

-I en què es pensa quan un està en el cim d'un vuit mil?

- En moltes coses. Sobretot en la meua companya, familiars i amics, que no han parat de trucar per telèfon per a donar-nos suport. La veritat és que ha estat impressionant, no parava de sonar. D'aquestes coses te'n recordes, te n'alegres per tots els que han estat amb tu, donant-te suport. Ens hem alegrat més per tots vosaltres que per nosaltres mateixos.

-Has aconseguit un somni?

- Sí. Aquest és el primer vuit mil que aconseguixo i penso que si ho has arribat a fer, pots aconseguir altres moltes coses. Quan vaig començar a escalar era un somni, vaig pensar que això era el cim màxim que podria

arribar. Ara, és com un repte que s'ha superat i que en realitat, tampoc no és per a tant.

-Com va ser el descens?

-Bastant perillós. Els qui van baixar abans havien fet una espècie de sòcol a la neu, que et feia patinar molt. A més, la neu era de qualitat pols, el que va dificultar molt el descens.

-Quin ha estat el balanç mèdic de l'expedició? Alguna congelació?

-No, cap. Només nassos pelats, llavis tallats i, posa que estem molt, molt bruts.

-I quantes imatges a la retina per al record?

- Moltes, i suposo que conforme vagen passant els dies, ens en recordarem de més. Ara mateix me'n recordo d'un suec que venia amb nosaltres, amb uns esquís molt grans, obrint camí.

-A nivell personal amb quins sentiments torna?

- Hi ha hagut molt companyerisme, tant entre tots els membres de l'expedició, com amb altres expedicions que ens hem trobat. Ja hem parlat fins i tot de fer-ne una altra, encara que sense concretar cims. Jo crec que en uns dos anys estarem llests altra vegada per a emprendre un altre repte.

David va tornar a Benicarló el passat 10 d'octubre. Aquí li esperaven els seus pares i els seus amics que, en la distància, han patit i esperat que el jove escalador aconseguís complir un dels seus somnis de joventut.

Entrevista: Natàlia Sanz

Móstoles, 4 - Benicarló FS, 1

text LA GRADERIA INQUIETA

Fins Móstoles es van desplaçar nombrosos afeccionats blaus per a intentar llevar-se el regust amarg de la derrota de la setmana passada. No ho van aconseguir. El Benicarló f.s. va tornar a caure derrotat davant el Móstoles. Malgrat la baixa de Chelete per sanció (s'han passat, li han caigut massa partits), els benicarlandos sortien amb força i ganes a la pista de joc. Van dominar durant el primer temps al Móstoles i Acidesio colava un gol ajudat per Tito García Sanjuán amb el qual es va arribar al descans. Va ser l'únic de tot el partit, perquè el Móstoles va sortir amb força després del descans i es va prendre la revenja. Els blaus vestits de taronja a Móstoles es van portar un poc mal i van protestar moltes vegades, així que l'àrbitre va començar a treure'ls targetes. En poc temps, arribaven a les cinc

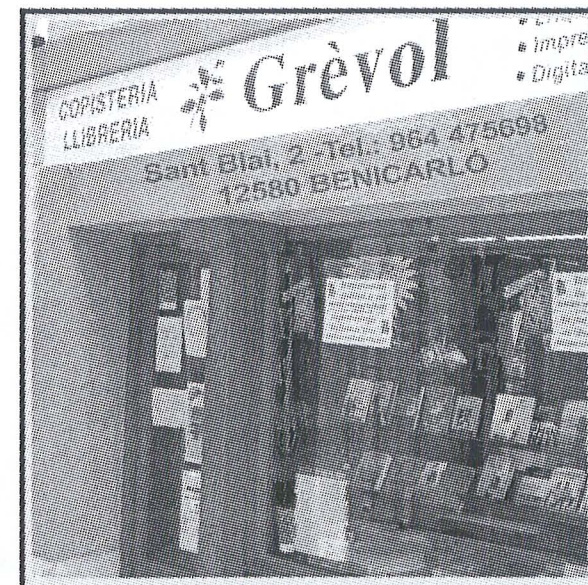
“La 2 de TVE retransmetrà el matx a les 13.45 hores”

faltes, una ocasió que, per descomptat, va aprofitar el Móstoles. 2-1 per a ells i mosqueig del Benicarló, que seguia acumulat faltes que provocaven l'efecte contrari al que buscaven:

altre gol dels madrilenys. A pocs segons del final, el Móstoles tanca el marcador amb el 4-1 definitiu. I és que ja no estem en la Divisió de Plata, ara juguem contra 'els majors' i, encara que ens

pese, perdem un partit darrere d'un altre. La situació dels blaus en la taula comença a ser preocupant perquè estem en el dotze amb sis punts, fruit de sis derrotes consecutives. La visita del Lobelle aquest dissabte pot ser una bona oportunitat per a rescabalar-nos.

Pd. Es recomana als afeccionats que vagen el dissabte al municipal ho facen amb els seus millors gal·les: la Dos retransmet el partit en directe. A més, comença a les dues menys quart.

Còpies

- Color
- Blanc i negre
- Plànols
- Digitals

Llibreria

- Infantil
- Adults
- Text
- Musical

Papereria

Material d'Oficina

Material de Reprografia

- Fotocopiadores
- Impresores